Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

2) **Κάθε διάδικος φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των εξόδων που αναφέρονται στη διαδικασία λήψεως ασφαλιστικών μέτρων.**

Bahlmann Pescatore Due

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 5 Απριλίου 1984.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

D. Louterman

Υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του δευτέρου τμήματος

K. Bahlmann

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ PIETER VERLOREN VAN THEMAAT ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΤΗΝ 1η ΜΑΡΤΙΟΥ 1984 [1]

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Εισαγωγή

Η προσφυγή του Alvarez με την οποία θα ασχοληθούμε σήμερα σκοπεί την ακύρωση της δεύτερης αποφάσεως περί απολύσεώς του που έλαβε στις 6 Δεκεμβρίου 1982 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο βάσει του άρθρου 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως καθώς και την καταβολή αποζημιώσεως 500 000 βελγικών φράγκων τουλάχιστο.

1 — Μετάφραση από τα ολλανδικά.

Το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έλαβε αυτή τη δεύτερη περί απολύσεως απόφαση στις 6 Οκτωβρίου 1982, αφού το Δικαστήριο ακύρωσε την από 19 Ιουνίου 1981 πρώτη περί απολύσεως απόφαση, στο πλαίσιο της πρώτης υποθέσεως Alvarez, υπ' αριθ. 206/81. Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 5 και 6 της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι είχε παραβιαστεί η διαδικασία την οποία προβλέπει το άρθρο 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ως διαδικασία που παρέχει τη δυνατότητα αμφισβητήσεως. Συγκεκριμένα, καίτοι κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα η έκθεση κρίσης κατά το πέρας της δοκιμασίας, δεν του κοινοποιήθηκαν τα συμπληρωματικά υπηρεσιακά σημειώματα των Mestat, van Schelven και van den Berge της 18ης, 20ής και 21ης Μαΐου 1981 αντιστοίχως που είχε συντάξει η διοίκηση αναφερόμενη στις παρατηρήσεις του προσφεύγοντος επί της εν λόγω εκθέσεως. Έτσι, η περί απολύσεως απόφαση στηρίχτηκε κακώς τόσο στην έκθεση κρίσης που το Δικαστήριο έκρινε «ελλιπή» και «ιδιαίτερα λακωνική» όσο και στα συμπληρωματικά υπηρεσιακά σημειώματα και επομένως παραβίασε τη διαδικασία την οποία προβλέπει το άρθρο 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως ως διαδικασία παρέχουσα τη δυνατότητα αμφισβητήσεως.

Μετά την εν λόγω απόφαση του Δικαστηρίου, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο κοινοποίησε και πάλι στον προσφεύγοντα τη έκθεση κρίσης κατά το πέρας της δοκιμασίας επισυνάπτοντας αυτή τη φορά και τα συμπληρωματικά υπηρεσιακά σημειώματα, ώστε να του επιτρέψει να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του. Όπως προκύπτει από την αλληλογραφία που προσκομίστηκε ούτε ο προσφεύγων ούτε ο δικηγόρος του θέλησαν να βεβαιώσουν λήψη των εν λόγω εγγράφων για το λόγο ότι τα ίδια έγγραφα δεν μπορούσαν να αντιταχθούν στον Alvarez για δεύτερη φορά μετά την πρώτη απόφαση του Δικαστηρίου σ' αυτή την υπόθεση. Ύστερα από την αποτυχία ορισμένων προσπαθειών για την πρόκληση κάποιας αντιδράσεως, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τόνισε με έγγραφο της 17ης Νοεμβρίου 1982 ότι αν ο προσφεύγων δεν διατύπωνε παρατηρήσεις επί των εν λόγω εγγράφων μέχρι τις 25 Νοεμβρίου, η σιωπή του θα ερμηνευόταν ως έγκριση. Ο προσφεύγων αντέδρασε υποστηρίζοντας και πάλι ότι τα επίδικα έγγραφα δεν μπορούσαν να του αντιταχθούν για δεύτερη φορά και ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο όφειλε να εκτελέσει τέλος ορθά την απόφαση και να τον επαναφέρει στην υπηρεσία καταβάλλοντάς του τις προσήκουσες κατά τον κανονισμό αποδοχές. Όσον αφορά το περιεχόμενο των συμπληρωματικών υπηρεσιακών σημειωμάτων ο προσφεύγων αρκέστηκε να παραπέμψει ειδικότερα στις παραγράφους 7, 8, 9 και 12 του απαντητικού του υπομνήματος στην υπόθεση 206/81.

Στη συνέχεια το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο γνωστοποίησε με έγγραφα της 7ης και της 10ης Δεκεμβρίου 1982 ότι θα απέλυε τον προσφεύγοντα στις 25 Δεκεμβρίου βάσει του άρθρου 34, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση κρίσης κατά το πέρας της δοκιμασίας όπως συμπληρώθηκε με τα επίδικα υπηρεσιακά σημειώματα. Κατ' αυτής ακριβώς της αποφάσεως στρέφεται η υπό κρίση προσφυγή.

Υποθέτω ότι γνωρίζετε τα λοιπά πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως από την πρώτη υπόθεση Alverez και τη σχετική ερμηνευτική απόφαση της 29ης Σεπτεμβρίου 1983 (υπόθεση 206/81 bis). Κατά τα λοιπά παραπέμπω στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

2. Επιχειρήματα του προσφεύγοντος

Νομίζω ότι τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος, καίτοι χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο διαφόρων λόγων ακυρώσεως, συνίστανται ουσιαστικά στον ισχυρισμό ότι τα έγγραφα επί των οποίων στηρίχτηκε η πρώτη απόλυση, δηλαδή η έκθεση κρίσης κατά το πέρας της δοκιμασίας και τα συμπληρωματικά υπηρεσιακά σημειώματα, δεν μπορούν να στηρίξουν δεύτερη απόλυση μετά την ακύρωση της πρώτης. Όπως

υποστηρίζει ο προσφεύγων σχετικώς, το Δικαστήριο έκρινε με την πρώτη απόφαση ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν μπορούσαν να του αντιταχθούν. Στη συνέχεια υποστηρίζει γενικότερα ότι δεν είναι δυνατή η εκ των υστέρων αποκατάσταση διαδικαστικής πλημμέλειας. Τέλος, διατυπώνει ορισμένες αιτιάσεις επί της ουσίας που αναπτύχτηκαν κυρίως κατά την προφορική διαδικασία.

3. Εκτίμηση

Για την ανάλυση της αποφάσεως 206/81 παραπέμπω σε όσα ήδη εξέθεσα σχετικώς με τις «παρατηρήσεις» μου που αναπτύχθηκαν στις 22 Σεπτεμβρίου 1983 αναφορικά με την εν λόγω απόφαση, πριν από την έκδοση της προμνημονευθείσας ερμηνευτικής αποφάσεως του Δικαστηρίου της 22ας Σεπτεμβρίου 1983.

Όπως παρατήρησα τότε, η απόφαση δεν επηρέασε την έκθεση κρίσης κατά το πέρας της δοκιμασίας, καίτοι ο προσφεύγων είχε ρητά ζητήσει την ακύρωσή της. Ο γενικός εισαγγελέας Reischl υποστήριξε και αυτός την ακύρωση με τις προτάσεις του στην υπόθεση 206/81. Το Δικαστήριο όμως δεν ακολούθησε τις προτάσεις αυτές σ' αυτό το σημείο.

Με την απόφαση στην υπόθεση 206/81, το Δικαστήριο στήριξε την ακύρωση της πρώτης περί απολύσεως αποφάσεως αποκλειστικά στο ότι παραβιάστηκε η αρχή της δυνατότητας αμφισβητήσεως, η οποία χαρακτηρίζει τη διαδικασία που απαιτείται, όσον αφορά τα συμπληρωματικά της εκθέσεως κρίσεως υπηρεσιακά σημειώματα.

Πριν εκδώσει τη δεύτερη περί απολύσεως απόφαση, το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο τήρησε την απαιτούμενη διαδικασία κοινοποιώντας αυτή τη φορά στον προσφεύγοντα όλα τα σχετικά έγγραφα, την έκθεση κρίσης καθώς και τα συμπληρωματικά υπηρεσιακά σημειώματα προκειμένου να διατυπώσει ο τελευταίος τις παρατηρήσεις του. Το γεγονός ότι ο προσφεύγων περιορίστηκε να σχολιάσει τα εν λόγω συμπληρωματικά υπηρεσιακά σημειώματα παραπέμποντας στην ανταπάντησή του στην υπόθεση 206/81 είναι αποκλειστικά θέμα δικής του συμπεριφοράς.

Δεν θα εξετάσω λεπτομερώς το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι δεν είναι δυνατή η εκ των υστέρων θεραπεία διαδικαστικής πλημμέλειας. Νομίζω ότι μια παραπομπή στη νομολογία σας αρκεί να αντικρούσει αυτή την άποψη. Σχετικώς παραπέμπω πρώτον, στις αποφάσεις, τις οποίες μνημονεύει ο ίδιος ο προσφεύγων, στις υποθέσεις 35/67 και 13/69, van Eick (Jurispr. 1968, σ. 481, και Jurispr. 1970, σ. 3) με τις οποίες ακυρώθηκε η πρώτη περί απολύσεως απόφαση επειδή η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή δεν είχε προβεί η ίδια στην ακρόαση του υπαλλήλου όπως ορίζει το άρθρο 7, παράγραφος 3, του παραρτήματος IX του κανονισμού, αλλά είχε αναθέσει την εξουσία της σε κάποιον άλλο. Στη συνέχεια ελήφθη δεύτερη απόφαση αφού τηρήθηκε αυτή το φορά ο εν λόγω διαδικαστικός κανόνας. Παραπέμπω επίσης στις αποφάσεις σας στις υποθέσεις «ισογλυκόζης» με τις οποίες ακυρώθηκε ένας κανονισμός διότι είχε εκδοθεί χωρίς τη γνώμη του Κοινοβουλίου. Στη συνέχεια, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό τηρώντας την απαιτούμενη διαδικασία (6λ. συγκεκριμένα υπόθεση 138/79, Roquette Frères, Jurispr. 1980, σ. 3333, και υπόθεση 110/81, Roquette Frères, Συλλογή 1982, σ. 3159).

Όσον αφορά τις αιτιάσεις επί της ουσίας νομίζω ότι ο προσφεύγων ενήργησε κατά τρόπο παράλογο παραλείποντας να σχολιάσει κατ' ουσία τα έγγραφα που του κοινοποιήθηκαν κατά τη διοικητική φάση της δεύτερης διαδικασίας απολύσεως. Οι αιτιάσεις αυτές είναι εκείνες που διατυπώθηκαν ενώπιον του δικαστηρίου στο πλαίσιο της πρώτης υποθέσεως από τις οποίες αναφέρω συγκεκριμένα τον ισχυρισμό που πρόβαλε ο προσφεύγων με την από 23 Νοεμβρίου 1982 επιστολή του προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και επανέλαβε με το απαντητικό του υπόμνημα, ότι δηλαδή δεν συμφωνεί με τα συμπληρωματικά υπηρεσιακά σημειώματα των Mestat, van Schelven και van den

Berge. Σεχτικώς παρέπεμψε στις παραγράφους 7, 8, 9 και 12, του απαντητικού του υπομνήματος, στην (πρώτη) υπόθεση 206/81. Η δεύτερη ανάγνωση των αιτιάσεων που διατυπώθηκαν τότε κατά των εν λόγω υπηρεσιακών σημειωμάτων φανερώνει πάντως ότι πρόκειται μάλλον για ανακρίβειες ή ενδεχομένως για απορίες παρά για πραγματική αμφισβήτηση των αναφερομένων. Επιπλέον, το γεγονός ότι τα εν λόγω συμπληρωματικά υπηρεσιακά σημειώματα παραπέμπουν επανειλημμένα σε υπηρεσιακά σημειώματα ή εκτιμήσεις του MacKeever, ο οποίος, κατά τον ίδιο τον προσφεύγοντα, αμφισβητείται στην υπηρεσία, δεν επηρεάζει, ούτε και αυτό, το βάσιμο των εν λόγω υπηρεσιακών σημειωμάτων. Κατά την προφορική διαδικασία ο δικηγόρος του προσφεύγοντος εξήντλησε κυρίως το σημείο αυτό. Νομίζω πάντως ότι οι ανωτέρω παραπομπές δεν είναι αποφασιστικής σημασίας δεδομένου ότι οι συντάκτες των υπηρεσιακών σημειωμάτων διατύπωσαν οι ίδιοι ρητά την άποψή τους για τον ενδιαφερόμενο.

Σημειωτέον περαιτέρω ότι ο έλεγχος του Δικαστηρίου ως προς την απόφαση περί απολύσεως βάσει του άρθρου 34, παράγραφος 2, περιορίζεται στις περιπτώσεις πρόδηλης πλάνης (υπόθεση 98/81, Munk, Jurispr. 1982, σ. 1155). Τέτοια περίπτωση όμως δεν συντρέχει εν προκειμένω.

Ως προς τον τελευταίο λόγο ακυρώσεως, τη φερόμενη κατάχρηση εξουσίας, η περαιτέρω εξέτασή του παρέλκει δεδομένου ότι ο προσφεύγων τον ανήρεσε κατά την προφορική διαδικασία για το λόγο ότι είχε απλώς υποθέσει ότι μετά την απόφαση του Δικαστηρίου δεν μπορούσε πλέον να θεωρηθεί δόκιμος αλλά μόνιμος υπάλληλος και επομένως δεν μπορούσε να απολυθεί βάσει του άρθρου 34 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως αλλά βάσει του άρθρου 51 κατά την προφορική διαδικασία. Πράγματι κατά την προφορική διαδικασία οι δύο διάδικοι συμφώνησαν στο ότι η απόφαση 206/81 είχε ως συνέπεια την αποκατάσταση του «status quo ante», έτσι ώστε ο προσφεύγων έπρεπε να θεωρηθεί και πάλι δόκιμος υπάλληλος.

4. Συμπέρασμα

Τελικά προτείνω να απορριφθεί η προσφυγή ακυρώσεως της δεύτερης περί απολύσεως αποφάσεως καθώς και το αίτημα περί αποζημιώσεως.

Σύμφωνα με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα.